

Ger Groothedde: 'Ik schilder, dat is mijn taal.'

In 1989 ontving Ger Groothedde de Jacob Hartog-prijs. Even liep hij met zijn hoofd in de wolken, een dag later was de realiteit van alle dag weer overheersend.

Ger ontvangt mij in zijn atelier, een ruimte in een gebouw waar ook muziekstudenten hun repetitielokalen hebben. Zo kan het gebeuren dat je midden op de dag ergens

in de verte de diepe tonen van een viola da gamba kan horen. Het werkt niet storend integendeel, je weet dat je niet alleen op de wereld bent. Ger is een man met zeer brede belangstelling; hij houdt van muziek, bespeelt zelf de wonderlijkste instrumenten zoals een yougoslavische doedelzak of een mondharp, zelf gemaakt naar oud model.

Op jonge leeftijd tekende hij graag en heel goed 'maar ik ben niet opgevoed met kunst. Mijn ouders vonden dat je daarmee geen droog brood zou kunnen verdienen. Echt ongelijk hebben ze niet gehad. Zelf heb ik ook nooit aan het kunstenaarsschap of zo gedacht, meer iets op het vlak van illustratie of zo. Ik kreeg een baantje bij een grafisch bedrijf. Omdat het tekenen toch steeds weer de kop opstak besloot ik de avondopleiding op de KABK te gaan volgen. Echt thuis voelde ik me er niet. Daarom ging ik naar de Vrije academie. Het was er totaal anders, meer verbonden met de tijd waarin ik leefde, turbulenter. Daar begon ik mijzelf te ontdekken.

Na de academie zag ik ook de kunstwereld als een hiërarchie. Ik ging reizen, zwierf overal heen, Italië, Turkije, Iran, Afghanistan. Andere mensen zien, andere culturen, andere muziek. Dat alles was veel spannender dan kunst; interessanter ook. Toch veranderde ik. Tussen de reizen door, thuis, schilderde ik en er ontwikkelde zich een kunstzin die abstraherend en stilerend loskwam van het illustratieve.

Mijn werk werd lyrisch-abstract. Ik zocht en zoek nog het dichtelijke en daarin ook de mens zowel als portret en figuur met het landschap in één. Soms ontstaan er golfbewegingen, rithmes, gestileerde wolken. Ik geloof dat de natuur van oorsprong een be-

dreiging voor ons is; een strijdveld waarin de mens moest zien te overleven. Op een gegeven moment werd de natuur tot een zelfstandig element gemaakt. Kijk maar. In de kunst speelt de natuur een ondergeschikte rol. In de loop der tijden veranderde dat van natuur, gestoffeerd met mensen en dieren, naar natuur alleen. Landschappen; dié teken en schilder ik.' Ger zucht en kijkt vertwijfeld 'Eigenlijk moet je gewoon kijken naar wat ik maak. Het is zo moeilijk om er redelijk over te praten, concreet iets te zeggen. Ik schilder, dat is mijn taal.'

Het wonderlijke is dat Ger soms ouder lijkt dan hij is maar al pratend over wat hem bezig houdt steeds jonger wordt. 'Als iemand zich gaat uiten op het platte vlak is dat eigenlijk niet reëel.' Hij toont mij werk: 'zeg nou zelf, het is toch vreemd dat je daar iets in kunt zien. Tijdens het uitbeelden zoek ik naar pure kleur en ontmoet mijzelf. 't Kan een vreugdegevoel geven maar ook pure schrik. Al doende ontstaat het. Je hebt vage ideeën, soms zie je een duidelijk geheel; meestal wordt het heel anders. Ik dwing niet, maar laat het ook niet aan het toeval over want dan is het niet van mij. Ik probeer een overeenkomst tussen beiden te sluiten. Vaak laat ik het werk maanden, jaren liggen. Dan neem ik dat oude werk weer op. Niet in de zin van afmaken. Ik gebruik het dan als ondergrondstructuur voor een nieuw werk. In plaats van een maagdelijk wit vel gebruik ik dan mijn eerder werk als een leidraad, een inspiratiebron voor iets nieuws. Ik gebruik ook vaak een oudere tekening in een groter werk. Plak het in het midden of elders; er om heen ontstaat dan iets totaal anders. Mijn taak is dan er één geheel van te maken. Ik werk met acryl, laag op laag. Dat is mogelijk door zijn snelle droging. Soms zoek ik het in felle kleuren maar de mogelijkheden in gedektere tinten kunnen ook heel avontuurlijk zijn. 't Is nogal wisselend.'